

De Levende Natuur, 2e Jaargang.

Kleurendruk van P.W.M. Trap.

SCHILDVINK EN SIJSJE.

liggende, maar vermoedelijk even lange, dergelijke organen in het kleine voorlaatste lid. Wij houden het er voor, dat deze organen dienst doen als microscopische stethoscopen, welke meening door Prof. Tyndall, die ze met hem onderzocht, wordt gedeeld.

Het is dus wel waarschijnlijk, dat deze inrichting dient als gehoororgaan, maar zeker is het nog niet.

Lubbock vond namelijk bovendien in de schenen der voorpooten van *Lasius flavus* eene inrichting, welke veel overeenkomst heeft met die, welke de krekels op dezelfde plaats hebben en door von Siebold en anderen als het gehoororgaan van deze insecten wordt beschouwd.

Misschien zullen sommige lezers uitroepen: Welk eene wonderlijke plaats voor dat orgaan, in de sprieten of in de schenen? Dit komt daardoor alleen, dat wij te veel gewend zijn aan de plaatsing van de zintuigen der hogere dieren. Maar, de slakken hebben hunne oogen aan of nabij het einde der sprieten en de mannelijke voorttelingsorganen der spinnen zijn eveneens in dat lichaamsdeel geplaatst. De natuur is onuitputtelijk in middelen om haar doel te bereiken.

En zoo kan het zijn, dat er in de wereld van de zoo ontelbare kleine dieren, die, zoo wij meenen, altijd zwijgen, tal van geluiden worden voortgebracht en verstaan, die ten eenen male buiten het

bereik vallen van ons gehoor, hoewel dit in staat is geluidstrillingen van 33 tot 76000 in eene seconde waar te nemen.

HERMAN ALBARDA.

Daar wij bij dit artikel een paar illustraties wilden voegen, heb ik mij gewend tot onzen specialiteit voor mieren, Dr. H. Bos te Wageningen. Deze heeft de goedheid gehad, mij een aantal figuren en platen te zenden, waarvan ik er zooveel mocht reproduceeren, als ik wilde. Hieraan dankt de lezer de vijf illustraties in dit artikel.

De eerste drie stellen de drie vormen van *Lasius niger* voor, de mier, waarvan in het begin van dit artikel sprake is.

De vierde figuur is een tooneeltje uit het slavenleven der mieren, waarop wij wel eens uitvoeriger terugkomen.

De vijfde eindelijk geeft ons een kijkje op de verhouding tusschen de mieren en hare gasten. Sommige kevertjes scheiden eene stof af, die de mieren lekker vinden en worden daarom door deze hun leven lang verzorgd; buiten den mierenstaat komen zij niet voor. Dit geval is zeer uitvoerig en onderhoudend beschreven door Erich Wasmann; men kan de vrije vertaling van zijn opstel vinden in mijne *Natuurlijke Historie*.

J.

S I J S J E E N V I N K .

(Met een gekleurde plaat.)

Een sombere, gure winterdag en een plaat, waarop een vink en een sijsje — ziedaar genoeg om me in gedachten een twaalfstal jaren terug te voeren en te verplaatsen op een grintweg, die van Vianen langs het Zederikkanaal naar de „Panoven” voert.

Mijn winterjas flink toegeknoopt, een pakje onder de arm, stap ik voort tegen de flinke zuidwesten bries, die het wandelingetje door de smeltende sneeuw juist niet prettiger maakt.

Toch schijnen ditmaal al de „tegenheden” der natuur weinig invloed op me te hebben, want welgemoed schrijd ik voorwaarts.

Wat het doel van mijn tocht is en hoe nu de gekleurde plaat me zoo herinnerde aan dat marschje?

Ik zal het u vertellen. Het pakje, dat ik draag, is een miniatuur-kooi van ongeveer een dM³ inhoud. Het is bestemd om de vogels, die ik zoo nu en dan onderweg koop, thuis te brengen, waar ze, stel u gerust, in ruimere verblijven overgebracht worden. En waarom ik naar de Panoven ga? Omdat daar

een paar lieden wonen, die zich vooral gedurende de trektijd bezig houden met het vangen van onze kegelsnavels.

We stappen het huis van een der vogelaars maar eens binnen. Deze deur geeft toegang tot het woonvertrek, de andere tot de vogelkamer. We zullen even aan de eerste kloppen en vervolgens de tweede binnen gaan.

Daar ziet ge nu zoo ongeveer alles wat voor de vangst noodig is: netten, lokvogels in heel kleine kooien, krukken, vogels met een „broek” aan, d. w. z. voorzien van een dun touwtje, dat kruiswijs onder het lichaam over elkaar loopt en rondom de vleugels bij de schouders geslagen is. Aan het kruis is een koperen oogje bevestigd waaraan een kruk door middel van een draad kan verbonden worden.

Daar in die lange, platte kooi, welke alleen van voren traliën heeft, zitten de pas gevangen vogels. Gewoonlijk is de voorkant van zulk een „houder” in het begin nog met een dunne doek gedekt, daar